

Bohdašín, Vanovka, Rokole, Bydlo
BOHDAŠÍNSKÉ OBECNÍ NOVINY

www.bohdasin.cz ; obec.bohdasin@dobruska.net

redakční rada: Jana Petřů, Hana Matějčková,

Josef Černý, Ing. Jaromír Štěpán

stálí spolupracovníci: Ljuba Rychetská

3/2020

Říjen

Astronomický podzim začal 22. 9. 2020.

Víte že,.....

rovnodennost je okamžik, kdy slunce přechází přes rovník. V tento okamžik je den stejně dlouhý, jako noc. Rovnodennost nastává dvakrát v roce a to na jaře a na podzim.

Pranostiky na podzim:

Na svatého Václava,
Babí léto nastává (28.9.).

Na svátek Jeronyma,
stěhuje se k nám už zima (30.9.).

V říjnu mráz a větry,
leden, únor teplý.

Podzim je jedno ze čtyř období, je to přechod mezi létem a zimou. Přes den ještě svítí sluníčko, ale dny se krátí a noci jsou chladné. Podzim byl a je časem sklizně. Na stromech dozrálo ovoce, na poli jsou ke sběru brambory, řepa, kukuřice. Sbírají se také ořechy, kaštiny, jeřabiny a hlavně houby. Stěhovaví ptáci už odletěli do teplých krajin a ze severu k nám přiletěli havrani. Podzimní silný vítr láká děti k pouštění draků. Listí se zbarví do oranžova a opadává.

Sluníčko už málo svítí,
každý z nás se smutně cítí.
Ze stromů opadává listí,
kominík nám komín čistí.

Děti na kopci pouští draky,
na obloze jsou černé mraky.
Na poli brambor a kukuřice,
venku podzimní plískanice.

Obujeme gumáky, nasadíme čepice,
budeme jak zmoklé slepice.
Ale užijeme i barevné krásy
a čekajme na lepší časy.

napsala a složila: Radka Gottwaldová

A co se u nás událo od poslední?

4. - 6. července - výlet motorek „Expedice Zábřeh“

8. srpna - soutěž o bohdašínskou proudnici a večer zábava

21. srpna - kouzelnické vystoupení a večer stezka odvahy s přespáváním ve stanu

7. září - veřejné zasedání

13. září - pouť v Rokoli a požehnání zvonu

17. září - první zvonění na nový zvon v rokolském kostele

12. října - veřejné zasedání

V Bohdašíně a okolí se stále něco děje. A to je dobře.

Informace z obecního úřadu

Od posledního vydání proběhlo zasedání zastupitelstva dvakrát.

A to dne 7. 9. 2020 za účasti 7-mi zastupitelů a 21 občanů obce.

Zastupitelstvo vzalo na vědomí hospodaření obce k 31. 8. 2020.

Zastupitelstvo schválilo rozpočtové opatření č.2/2020 ohledně navýšení příjmů o státní dotaci na volby a příjmů ze sbírky na pořízení zvonu a výdajů na výměnu krytiny na věži kostela v Rokoli.

Obci bylo doručeno oznámení z Ministerstva pro místní rozvoj o přidělení dotace na pořízení nového zásahového vozidla CAS 30 ve výši 6.394.809 Kč s žádostí o sdělení, zda-li obec souhlasí s pokračováním v tom

to projektu. Takže zastupitelstvo schválilo pokračování v projektu pořízení nového zásahového vozidla CAS 30 pro JSDH Bohdašín a uložilo starostovi odpovědět na dopis z Ministerstva pro místní rozvoj s vyjádřením o pokračování v projektu.

V bodě různé, byly přítomným sděleny informace ohledně přípravy projektu vodovodu.

A jelikož se již většina z Vás s projektantem setkala při zjišťování v terénu, nebudu dále popisovat.

Druhé zasedání proběhlo dne 12. 10. 2020 za účasti 7-mi zastupitelů a 4 občanů obce. Nízká účast občanů byla zaviněna vyhlášením nouzového stavu. Uspořádání zasedací místnosti umožňovalo účast 12-ti občanů, takže možná dobře, že Vás nepřišlo tolik, jako na poslední zasedání.

Zastupitelstvo obce na základě doporučení výběrové komise schválilo dodavatele na nový dopravní automobil pro JSDH obce, firmu ELTRANS Liberec s.r.o. a uložilo starostovi uzavřít s touto firmou smlouvu o veřejné zakázce na dodání Dopravního automobilu.

Zastupitelstvo dále schválilo změnu střednědobého výhledu rozpočtu na rok 2021 z důvodu prokazatelného zajištění financování právě nákupu dopravního automobilu a zadání výběrového řízení na novou cisternu.

Dále na základě doporučení finančního výboru, zdůvodněného vytižením ohledně vodovodu a dalších připravovaných projektů, zastupitelstvo schválilo navýšení odměny starosty na 22.000 Kč měsíčně.

Několik dalších informací.

K 30. září 2020 byla ukončena sbírka na pořízení zvonu a obnovu věže kostela v Rokoli a chtěl bych tímto poděkovat všem dárcům a oznámit Vám, že částka, která se vybrala, činí takřka 750.000,- Kč. Zbývající náklady na obnovu věže uhradí obec, avšak máme příslib, že obci bude ještě

finančně pomůženo. Zbývá totiž oprava střechy věže kostela spočívající ve výměně krytiny, na kterou na společném jednání výborů byla na základě nabídek vybrána firma pana Hubálka z Nového Města nad Metují.

Na závěr mi dovoluji Vám popřát v pokračující epidemii hlavně zdraví, nepodlehnu mediální masáži a pokud možno neonemocnět a udržet si zdravý rozum.

napsal: Josef Černý - starosta obce

Expedice Zábřeh

Jako už skoro tradičně, i letos jsme se vydali na menší výlet na našich milovaných strojích po krásných místech naší země. Termín byl stejný jako předešlé dva roky, na Cyrila a Metoděje, ale cílová destinace jiná, letos jsme si dali za cíl prozkoumat okolí města Zábřeh, i když to původně mělo být jinak. Chtěli jsme se vyškrábat na vrchol přečerpávací elektrárny Dlouhé Stráně, ale z neznámého důvodu tam 15 zběsile kouřících mašin pustit nechtěli, museli jsme se tedy smířit s jinou variantou.

První den nebo spíš večer nás čekalo úplně něco nového a pro nepřipravené něco šíleného. Rozhodli jsme se uspořádat noční přejezd přes Masarykovu chatu v Deštném a po hranicích s Polskem do kempu v Lanškrouně. Bylo rozhodnuto, v pátek v 8 hodin večer odjezd od hasičárny, rozloučili jsme se s rodinami, a jako už tradičně jsme vyrazili opět pozdě. První velkou překážkou byl dlouhý kopec k Masarykově chatě, který jsme všichni úspěšně zdolali, ačkoliv někteří měli dost namále. Pokračovali jsme dál přes Bartošovice a Neratov, to už byla tma a jako zázrakem všechny stroje jely bez problému, dokonce i svítily. Po úspěšném přijetí do kempu, jsme ani chvíli neváhali a vrhli se do hospody na jedno zasloužený točený, který jsme měli i s hudebním doprovodem od místního DJ Pajase, jehož nezapomenutelná hláška: „Dáme si poslední!“ s kombinací jeho oblíbené písničky, Dlažební kostka, nás dostávala do kolen.

Máme tu další den dopoledne, my se balíme a vyrážíme směrem k naší cílové destinaci v Zábřehu. Cesta netrvala dlouho a za chvíli jsme byli na dalším stanovišti, byla to krásná chata se dvěma rybníky, rozbalili jsme stany, vyložili zbytečnou zátěž a vydali se na průzkum. Dostali jsme tip na sraz starých vojenských strojů a to nás ihned zaujalo. Přijeli jsme na velkou louku a nestačili se divit, kolik amerických strojů zde bylo, krása pohledět. Trochu jsme se porozhlídli a pokračovali

jsme dál. Vlivem špatné komunikace se podařilo třem strojům (včetně mého) zabloudit, ale měli jsme štěstí v neštěstí, narazili jsme na věznici Mírov, trochu jsme se pokochali místem, kam se doufám nedostaneme, a když vylezli dva policisti s brokovnicí, tak jsme raději šnečí rychlostí odjeli. Nakonec jsme zbytek skupiny našli a vrátili jsme se zpátky do tábora, kam chvíli po nás přijel jiný gang na podstatně silnějších mašinách. Dlouho netrvalo a už jsme spolu všichni seděli u jednoho stolu s pivem v ruce.

Jelikož jsme předešlý den šli spát velice pozdě, tak jsme další den stávali také pozdě, pobalili jsme stany, rozloučili se s ostatními a vyrazili směr domů. Cestou jsme se ještě stavili v pivovaru v Zábřehu a pivovarské restauraci, projeli jsme město a fičeli domů. Podařilo se nám dojet skoro až domů, zapíchli jsme to pod zámek Potštejn v kempu Vochtánka, kde nám paní recepční dala slevu za naše „splášený kola“. Najedli jsme se, napili, pokecali, odvážnější vlezli i do ledové řeky a samou únavou jsme usnuli.

Finální den našeho dobrodružství je tu, my se ráno balíme a pádíme směr Bohdašín, ale jako na potvoru se podařilo jednomu jezdcí píchnout pneumatiku, kolo jsme sundali, duši vyměnili a pokračujeme dál. Ještě jedna zastávka v Solnici na káfičko a už jsme doma, kde na nás čekali naši milovaní. Byli jsme natolik vysílení, že jsme šli okamžitě domů. Zážitek a vzpomínka je mnohem víc, ale to by bylo na dlouhé vyprávění.

napsal: Jaroslav Linhart nejmladší

Bohdašínská proudnice 2020

Nadešel den, kdy se tradičně po 17. naší vesnici od rána ozývaly zvuky hasičských stříkaček, v letošním roce jen šesti týmů. Jako pokaždé se jednalo o hasičské klání v požárním útoku s přejitím lávky přes nádrž. Po dlouhé době nám počasí přálo na 100% a účast diváků byla vysoká. Starosta obce slíbil domácímu družstvu sud piva za triumfující dlouhodobého neúspěchu. Naši kluci neotáleli, chytli šanci za pačesy, štěstí jim přálo a sud byl jejich mrknutím oka. Avšak ostatní týmy jako jsou Lukavice, Bohdašín u Červeného Kostelce, Osečnice, Linhartovi a Lukavice ženy jim šlapaly na paty, ale nedohaly je. Dále se moc nedařilo ani domácímu družstvu Linhartů, které zradila opět technika.

Po náročné soutěži si účastníci mohli nacpat vyhládlé pupky masem na rožni či klobásou z udírny a dodržovat pitný režim u připravených stánků s pípami, nechyběla ani točená zmrzlina nebo ledová tříšť.

Po obědě následovala Bohdašínská lávka a tradiční soutěže s ní spojené. Lávka, kde děti i dospělí mohli předvést svoji šikovnost a sílu. Pro děti bylo připraveno přecházení lávky s míčkem na lžici či hledání dětského šampaňského. Pro dorost a dospělé byl připraven trakař, klání s bidélci a hledání šampaňského. Díky vydařenému počasí byla účast hojná.

Náročný a slunečný den byl zakončen večerní zábavou, o kterou se postarala skupina Combi. Všichni jsme si akci užili a těšíme se na další rok.

napsal: Jakub Linhart

Ukončení prázdnin chtěla obec Bohdašín za pomoci hasičů dětem a dospělým zpříjemnit a proto pozvala kouzelnické duo Kaspar magic. Vystoupení to bylo velice zajímavé a některé scény zdravým rozumem nepochopitelné. Diváků byla spousta a i přespolní se přijeli podívat. Po vystoupení byly připraveny klobásy z udírny a děti měly splnit pár strašidelných úkolů, aby se naladily na večerní stezku odvahy. Například měly hádat co je na obrázku za strašidla, ze zeleného slizu si vytáhnout pavouka nebo sníst gumovou žízalu za odměnu, pokud uhádly pod kterým hrnečkem je schovaný brouk.

Nejvíce je bavilo si vyrábět svůj sliz. Když už byla tma, tak se mladáci přesunuli k lesíku u hřiště a čekali na odvážlivce. Po svíčkách jsme se vydali až k princezně, která dávala za odvahu strašidelné oplatky. Cestou jsme potkali hejkaly, šustící keře, duchy sahající na kotníky,

Po návratu ze stezky se část dětí rozjela domů a dvě odvážné děti spaly s rodiči v hasičském stanu postavením za hasičárnou. Děkuji všem, kdo pomáhali a strašidylkům za strašení.

napisala: Jana Petřů

Naše touha se stala skutečností

V neděli 13. 9. 2020 v 15 hod., hned na začátku mše svaté, pan biskup Josef Kajnek požehnal náš zvon. Pak za zpěvu litaní ke všem svatým si každý mohl, kdo chtěl, udeřit speciálním kladívkem do zvonu. Pan biskup vyzval zvláště děti. Žehnání zvonu můžete shlédnout na internetu, na stránkách: www.BobDvorak.cz

Pěkné počasí přispělo také k radostné atmosféře. Zdálo se, že mají všichni radost ze zvonu a určitě nejvíc Panna Maria, která jej dostala k narozeninám.

Večer 16. 9. 2020 přijel pan Rychtářech ze Slovenska se dvěma pomocníky a začali pracovat na věži. Ve čtvrtek 17. 9. instalovali na věži novou stolicí pro zvon a v 15:30 byl zvon jeřábem vyzdvížen do věže. První zvonění se ozvalo v 16:20, pak 16:38 a pak ještě elektrické zvonění. Vše bylo natáčeno i dronem. Doufám, že to budou moci zájemci v brzké době shlédnout. Náš zvon má krásný hlas. A k naší radosti nám pan starosta zvěstoval, že ho je slyšet i v Bohdašíně. Také na Bydle slyší jeho zvonění.

Ještě něco k symbolice: Reliéf P. Marie Rokolské, které je zvon věnován, je udělán podle obrazu v kapličky u pramene. P. Maria sedí na trůnu s Ježíškem na klíně. P. Maria je nazývaná v loreťanských litaniích Trůnem moudrosti. Moudrost, poznání se v biblické řeči přednostně pojí s láskou, ne s věděním. Stejně tak i čistota.

Pod reliéfem je nápis: AVE MARIA – Zdrávas Maria. Při zvonění zvonů se denně modlí modlitba „Anděl Páně“, kde zazní tento pozdrav třikrát. Jednoduchou „střelnou“ modlitbou může být i prostý pozdrav: „P. Maria, zdravím tě, pozdrav i ty mě a mé drahé.“ Koho P. Maria „pozdraví“, ten získá mnoho milostí. „Když Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, pohnulo se dítě v jejím těle; byla naplněna Duchem svatým...“ (Lk 1,41) Krásným křesťanským pozdravem je i „Pozdrav Pán Bůh.“ Dnešní vyprávění bych zakončila poděkováním všem, kteří přispěli ke zdaru tohoto díla, ať finančně nebo jiným způsobem.

PÍSEŇ ZVONŮ

Václav Renč

**Z žil země, z jejich skal a rud a hlíny –
tak, jako pramen s chutí jejich soli
v očištném žáru zvuk mé zvonoviny
se slil, než prvně trysknul do okolí.
Od této chvíle věž a pod ní chrám,
já, orel hudby za své hnízdo mám.
Je z kovu srdce mé, i hrud' mám z kovu,**

přesto se chvím, jak hrdlo sedmihlášků.
Nemám řeč lidskou, přesto znám se k Slovu,
jímž věčný Tvůrce zpřítomnil svou lásku.
A jako magnet v dlani jeho jsem,
jímž přitahuje k sobě svoji zem.
Slyšte mě, bratři – však jste také z hlíny
a také v ohních tříbení, jak já jsem.
Otec všech tvorů dcery své a syny
svolává denně pod křídla mým hlasem.
Slyšte mě, bratři, zpozorněte sluch -
zde v domě přepevném vás čeká Bůh!
Proto se chvím, dřív než mě rozhoupáte –
Uslyší všichni na mé zavolání?
Velký je Pán a jeho jméno svaté –
a prosí vás a k maličkým se sklání.
O lásku prosí denně zas a zas
On, jenž jí denně zahrnuje vás!
A JÁ TÉ PROSBĚ PROPŮJČIL SVŮJ HLAS

napsala: sestra Magdaléna

Knihy - můj největší koníček

Miluji cestování, pohyb, tanec, ale asi nejvíc miluji čtení knih. Odmala. Už v první třídě jsem začala chodit do vesnické knihovny a první knížka, kterou jsem si vypůjčila, byla Ježeček Pícháček. To si pamatuji dodnes. Protože letos v létě nebudu moc cestovat, budu se o to víc věnovat, pokud mi čas dovolí, četbě. Knihy čtu téměř celý život, hned jak jsem se naučila číst. Dětem ve škole stále říkám, že pokud budou číst, budou mít hodně vědomostí, budou mít velkou slovní zásobu, nebude jim dělat potíže gramatika, budou mít lepší vyjadřovací schopnosti. Svým dětem jsem četla každý večer a snažila jsem se, aby také rády četly.

Měla jsem také štěstí na výborné učitele češtiny jak na základní škole, tak na gymplu. Když nám např. učitelka češtiny doporučila nějakou knihu, okamžitě po ní nastala shánka, protože jsme věděli, že to bude super kniha. Měla jsem také štěstí na stejně potrefené spolužačky, navzájem jsme si doporučovaly a půjčovaly knihy, ve čtvrtek jsme stály fronty na novinky, a protože lepší knihy vycházely ve slovenštině, četly jsme knihy i v tomto jazyce. Díky tomu nemám dodneška se slovenštinou problém. A není asi náhoda, že tři mé spolužačky a dobré kamarádky jsou knihovnicemi, z toho dvě v Dobrušce.

Tento článek jsem se rozhodla napsat poté, co jsem na facebooku odpověděla v nějaké anketě na několik otázek. Jsem totiž členkou skupiny čtenářů. Jedna členka tam dala 4 otázky: Která kniha je vaše top? Která kniha byla největší zklamání? Kterou knihu jste nedočetla? Ke které knize se neustále vracíte? Zaujalo mne to, zamyslela jsem se a té dotyčné odpověděla, zároveň jsem si přečetla i jiné odpovědi. V této skupině si navzájem doporučujeme knihy a musím říct, že už jsem se několikrát inspirovala doporučeními a nelitovala. Takže, proč píšu tento článek. Ze dvou

důvodů. Velmi by mne zajímalo, jak byste na tyto otázky odpověděli vy, a tak vás prosím, kdo byste chtěl, odpovězte mi na tyto otázky a pokud dovolíte, zveřejnila bych vaše odpovědi v příštím Bonu. Můžete mi poslat sms, číslo když tak nechám na úřadě, nebo osobně říct, napsat, hodit do schránky. A za druhé, protože bych ráda přitáhla do knihovny více čtenářů, dovolím si napsat své odpovědi, případně napsat, které knihy a autory mám ráda a proč.

Takže moje top kniha už dlouhá léta je: Co život dal a vzal od Betty Mac Donald. Tuto knihu mi doporučila spolupracovnice v mém prvním zaměstnání se slovy - " Když mi není zrovna do zpěvu, otevřu tuhle knížku kdekoliv, začtu se a hned je mi líp." Tak jsem poprvé a ne naposled četla tuto knihu a mám to zrovna tak. Spisovatelka popisuje svůj život, i mnohdy těžké chvíle s takovým nadhledem a humorem, že tato kniha je lepší než všechna antidepresiva. A ke které knize se stále vracím? No ano, také k téhle.

Moje největší zklamání knihou? U mě také jednoznačná odpověď - Padesát odstínů šedi. S velkým vypětím jsem dočetla první díl, druhý jsem brzy odložila. Někdo byl nadšený, ale četla jsem i pěkně ostré kritiky a za mě, nemusíte se mnou souhlasit, to byla slátanina. Ale беру, že někomu se to mohlo líbit. Je to asi jediná kniha, kterou jsem odložila.

Jestli dovolíte, zmínila bych se i o dalších knihách, které se mi líbily, na které stále vzpomínám. Takový můj žebříček top knih. Schválně jsem si našla na internetu žebříčky top knih a dost se navzájem liší. Ale téměř v každém žebříčku se nachází Alchymista od Paula Coelho. Přečetla jsem jedním dechem. Takové hledání životní cesty. Dále tam nechybí Malý princ. Já tuto knihu miluju a četla jsem ji několikrát. Ale znám dost lidí, kteří ji nepochopili a nic jim neříká. Dále v žebříčku nechybí Egyptán Sinuhet. Také doporučuju. A líbila se mi i Řeka bohů. Kdo chce číst o životě ve starém Egyptě, není lepší volba.

V poslední době se dost čtou knihy s tematikou druhé světové války. Vydává se jich teď opravdu hodně. Také jsem jich dost přečetla, ale zase si občas potřebuji od těchto silných příběhů odpočinout a přečíst něco lehčího. Pokud vás toto téma zajímá, mne nejvíce zasáhla kniha Sophiina volba. Tuto knihu nám doporučila už na gymnáziu naše učitelka, ale z doporučením, ať si ji přečteme, až budeme o něco starší. Některé spolužačky se po ní hned pídily, ale já si počkala, a četla jsem ji, když jsem měla malé děti. No kdo tuto knihu zná, ví, že jako matku mne příběh opravdu hluboce zasáhl. Dlouho jsem se z ní vzpomínala. Viděla jsem v televizi úžasný rozhovor Marka Ebena s autorem této knihy Wiliamem Styronem. Tam řekl, že příběh Sophie stvořil ze skutečných příběhů tří žen a ten klíčový okamžik knihy (volba) se stala maďarské lékařce. Viděla jsem i film, který mne zlamal, i když Meryl Streep hrála skvěle. Spisovatel ještě řekl, že si přál, aby roli Sophie hrála Božidara Turzonovová, že ji v té roli úplně viděl, ale producenti chtěli hvězdu, tak oslovili Meryl Streep. Kterou považuji za jednu z nejlepších hereček, ale souhlasím s autorem, že Sophii měla hrát evropanka. Další pro mne skvělé knihy s tématem druhé světové války jsou Noční vlaky od Barbary Wood, Pianista (tady je skvělý i film) a Zlodějka knih. Tato kniha je zvláštní tím, že vypravěč děje je smrt a válka je z pohledu malé německé holky. I tato kniha je skvěle zfilmovaná. Dále kniha Běž, chlapče, běž - skutečný příběh malého židovského kluka v Polsku. I tady je skvěle natočený film, a na konci filmu ukážou hlavního hrdinu ve skutečnosti jako starého dědu obklopeného rodinou v Izraeli. Dále jsem jedním dechem přečetla čtyřdílnou sérii s názvem Měděný jezdec, Tatáňa a Alexandr, Letní zahrada a Belagrand od Pauliny Simonsové. To je o bloádě Leningradu. Nádherný příběh. Přiznám se, že na Nabarvené ptáče jsem zatím nenašla

odvahu. Tak dost o knihách s touto tematikou.

Ted' bych se zmínila o oblíbených autorech. Ráda čtu knihy od J. Fieldingové, protože píše příběhy žen, děj vždy graduje a na konci je vždy naprosto nečekaný konec. Od této autorky se mi líbí vše, nejvíc asi Jane utíká.

Čtu ráda knihy od Barbary Woodové, nejvíc se mi líbily Noční vlaky, dále Modrý kámen a Pod africkým sluncem.

V poslední době mne uchvátila sága Sedm sester od Lucindy Riley, vyšly zatím čtyři díly ze sedmi a tak netrpělivě čekáme na vydání dalších dílů, abychom si přečetly příběh ostatních sester a hlavně rozuzlení. Od Lucindy Riley jsem četla i další knihy, všechny skvělé.

Také jsem přečetla téměř vše od Dana Browna, Šifru mistra Leonarda jako první. Film mne zklamal.

Také čtu ráda knihy od Hany Marie Kornerové a od Aleny Moršťajnové. Její kniha Hana se hodně čte.

Takže milí sousedé, přijďte se podívat do knihovny a něco si půjčte. Ráda vám něco doporučím, pokud to tam nemám, tak seženu. Přeji hezký podzim plný čtenářských zážitků.

Napsala: Hanka Matějčková

Při brouzdání po internetu jsem narazila na tento článek. V dnešní uspěchané a přemodernizované době mi přišla tato stará moudra, jako něco úžasného. Jak lidé dříve díky přírodě a pozorování měli vše, co potřebovali. Dnes bohužel ke všemu potřebujeme techniku...

"Pijte tam, kde pije kůň.
Kůň nikdy nepije špatnou vodu.
Postavte postel tam, kde spí kočka.
Jezte ovoce, které nakousl červ.
Klidně trhejte houby,
na kterých sedí mouchy a komáři.
Zasad'te strom do země,
kterou rozryl krtek.
Postavte dům na místě,
kde se ohřívá had.
Vykopejte studnu tam,
kde se ptáci ukrývají před horkem.
Usínejte a vstávejte se slepicemi,
získáte zlaté zrnko dne.
Jezte více zeleně,
budete mít silné nohy
a odolné srdce jako zvířata.
Častěji plavte,

budete se cítit na zemi
jako ryba ve vodě.
Častěji se dívejte na oblohu,
ne pod své nohy,
a vaše myšlenky budou jasné a lehké.
Buďte více v tichu a méně mluvte
a ticho se usadí ve vaší duši
a váš duch bude spokojený a klidný."
(napsal: Svatý Serafín ze Sarova)

Jana Petrů (čerpáno z internetu)

Zajímavosti z okolí

Když 27. ledna roku 1527 zemřela Anna, manželka Ferdinanda I. královna česká, byla nošena při jejím pohřbu poprvé smuteční barva černá. Do té doby byla v Čechách barvou smutku bílá. Na venkově se udržela ovšem ještě dlouho. Roku 1654 měly Čechy 900 000 obyvatel, roku 1705 asi 1 386 000 roku 1850 už 4 385 900.

O nemocech

Roku 1771 mor z hladu si vyžádal 250 000 obětí, což byla více než osmina všech obyvatel. Hlad byl často předchůdcem moru a dalších nemocí. Roku 1642 vypukl mor dobytčí, a např. Dobruška přišla o všechn dobytek. Roku 1681 zuřil mor v zemích rakouských, tak že Leopold I. do Prahy ujel. Ale mor začal zuřit i v Čechách. V Praze zemřelo 32 000 lidí, v celé zemi přes 100 000. Roku 1831 cholera, která na Broumovsku, Náchodsku, Jaroměři, Novém městě, Rychnově si mnoho obětí vyžádala, tak v Opočně a v Dobrušce moc zlá nebyla, v Dobrušce zemřely jen dvě osoby.

Roku 1560 byly v Náchodě tři veliké povodně, domy, stodoly i most vzala voda. Roku 1590 zaznamenal dobrušský kronikář, že od 17.6 do 5.8 vůbec nepršelo. Bylo tak veliké sucho, že potoky a studně vyschly, ryby pomřely. Lidé si vozili vodu pro sebe a dobytek z křovické studánky a draze ji platili. Louky a travníky vyhořely. Také v letech 1680, 1734, 1737, 1741 a 1747 byla velká neúroda. Lidé jedli ovesný chléb, bylinky a kořínky. Podle vyprávění dal svobodník ze Stříteže Zimovi z Lubného za hrnek kaše kus lesa. Vdova Eva prodala kus lesa za bochník chleba.

Roku 1757 o sv. Václavu (28. září) jel starý Hejzlar z Náchoda do Václavic na pouť na saních. Zima toho roku trvala od září do května. Obilí se neurodilo a bylo draho. Roku 1770 byly 2 měřice žita za 12 zlatých, ač rok předtím byly za 1 zlatý. Lidé z hladu pekli chléb z otrub, rozemleté kůry a kořínků, pařili a jedli kopřivy. Jinde mleli i kolínka ze slámy a pekli z nich placky. Roky 1769, 1770 a 1771 byly neobyčejně deštivé. Pršelo od jara do podzimu téměř denně. Žně se opozdily až skoro do Martina. Z mokra se vylíhla spousta plžů, kteří ozimy požraly a muselo se zjara vše znovu osít. Byl hlad. Lidé jedli travu, plevel a kdeco. Na nemoce z hladu zemřelo 250 000 lidí.

Chtěla jsem napsat, že i v minulosti to lidé neměli lehké, spíš daleko těžší. Vypsala jsem tyto zajímavosti z kroniky Adolfa Popelky.

napsala: Hanka Matějčková

Další zajímavý článek jsem objevila v časopise.

Jak mor ovlivnil středověk

Morový bacil - mikroskopická bakterie, jež převrátila lidskou společnost naruby. Někdy kolem roku 1340 si Evropané mysleli, že nastal konec světa. Černá smrt v té době měla na kontě životy milionů lidí. Démonický mor šokoval svět, ale také se stal mocným impulsem pro rozvoj budoucí společnosti. Zdá se vám to zvláštní? Pak čtěte dál...

Vědci zjistili, že geny těch, kdo přežili mor, se změnily. Staly se silnějšími a potomci těchto přeživších byli zdravější a odolnější proti nemocem. Analýza ostatků lidí, kteří se z moru uzdravili, překvapivě ukázala, že tito lidé mohli žít déle než jejich předci, kteří epidemii neprožili. Po epidemii moru se průměrná délka života zvýšila. Budoucí Evropané mohli žít déle a zdravěji.

Mor změnil i koncepci péče o nemocné. Původně se léčilo v klášterech konzumací bylinných odvarů a modlitbami. Příchod moru obrátil koncept medicíny vzhůru nohama a nemocnice se staly místem pro kvalifikovanou lékařskou péči. Univerzity začaly vyučovat anatomii a chirurgii. Morová rána se trestem božím vysvětlit nedala, protože umíraly i nevinné děti. Lidé tedy hledali příčinu jinde. Mor se podezřele vyhýbal židovským gheťům a odtud už byl jen krůček k obvinění, že židé křesťanům otravují studny. Nenávist přerostla v pogromy, při nichž zemřely tisíce nevinných lidí. Nikdo si v té době nedal do souvislosti, že ghetta byla moru ušetřena jen díky izolaci od okolního světa a lepší hygieně.

Mor si každý den vyžádal množství životů, což ovlivnilo samozřejmě také pracovní proces. Nedostatek umu zkušených řemeslníků a stavitelů měl za následek, že architekti začali stavby zjednodušovat. Nastalo období kolmé gotiky, v němž se kladl důraz na svislé čáry. Dříve byly domy stavěny z jedné velké místnosti, kde žila celá rodina, a teď vznikaly návrhy domů s vnitřními příčkami. Pro podlahy, slaměné a hliněné zdi, které špatně chránily před krysy, se přestalo používat rákosí. Obydlí se pomalu, ale jistě začalo stávat čistým, pevným a pohodlným.

S příchodem moru se začal měnit i světový názor. Černá smrt nikoho nešetřila - umírali chudí i bohatí, urození i otroci. A přesně tato skutečnost vedla čím dál větší množství lidí k myšlence, že všichni jsou si rovni před Bohem a rozdělení do tříd a kast je umělé.

Otázkou je, co doba pokoronavirová ukáže nám.

Tak tento článek mne velmi zaujal, doufám, že zaujal i vás.

Přeji vám klidný a pohodový podzim.

zpracovala: Hanka Matějčková

Určitě jste si všimli, že v tomto vydání novin je od paní Hanky Matějčkové více článků, než obvykle. Je to tím, že v minulém čísle byly zveřejněny „pro velký úspěch“ články z loňského roku. A ty, co psala, jsou zveřejněny až v tomto čísle. Redakce se omlouvá paní Hance a čtenářům za menšího šotka. ☺

Jana Petřů

Ve čtvrtém čtvrtletí letošního roku oslaví významné životní výročí naši spoluobčané:

11. říjen	paní Helena Horáková	Rokole	60 let
12. říjen	pan Vladimír Špůr	Bohdašín	81 let
23. říjen	paní Milada Machatová	Bohdašín	88 let
26. říjen	pan Josef Mádr	Bohdašín	60 let
29. říjen	pan Josef Kačer	Bohdašín	84 let
16. listopad	paní Marta Žďárková	Rokole	87 let
18. listopad	paní Jitka Syrovátková	Rokole	60 let
1. prosinec	paní Vlasta Dyntarová	Bohdašín	84 let
10. prosinec	paní Marta Machová	Bohdašín	75 let
24. prosinec	paní Eva Hánlová	Vanovka	70 let

Dne 27. července oslavila paní Marta Čermáková 90 let v Rokoli. V minulém čísle jsme ji nepopřáli, tak bychom to nyní rádi napravili.

Všem oslavencům přejeme všechno nejlepší, hlavně hodně zdraví a spokojenosti.

zpracovala: Jana Petrů

**Přejeme všem občanům Bohdašína, Rokole, Vanovky i Bydla pohodovou zimu,
dobrou náladu a hlavně pevné zdraví.**

Redakce

Toto číslo bylo vydáno 16. 10. 2020 v počtu 100 ks.

Vaše příspěvky, postřehy a náměty do dalších novin můžete odevzdávat na OÚ, nebo na petru.jana.29@seznam.cz.